

Kálnay Adél

Miért

Ma felém hajlik minden,
a fák, a bokrok, a csillagok,
engem vigyáz a téli köd,
az eső is csak azért hull rám,
hogy simogassa arcomat.
Miért szerettek engem így,
kérdzem a zúzmarákat,
de nem válaszolnak,
csak szikráznak felém.

Valahavolt más időkben
szűrős erdő volt az élet,
téptek, szaggattak az ágak,
vicsorogtak rám a fák,
jeges eső marta arcom,
taszítottak jobbra, balra,
elgáncsoltak, megtiportak,
s fénytelen vidékeken
kóboroltam úttalan.

De most van egy hang,
amit hallok, egy furcsa hang,
mintha nesz lenne vagy
egy halk dallam szólna,
hogyan honnan jön, titok.
Olykor, mintha érteném:
fontos vagy, fontos vagy,
súgja, s ámulva kérdezem:
miért, miért éppen én?!

Bújócska

Ha nem találtok, ne sírjatok,
fenyő kérgén vagyok csorduló gyanta,
vagy zsenge fűszálak remegő harmatja,
csillogó zúzmarafagyos faágon,
méhek bolyhos testén sárga virágpór,
csilla vagyok a végtelen nagy égen,
de lehet, hogy hálás könnycsepp
egy kisgyerek szemében,
szálló porszem a kósza esti szélben,
vagy utolsó lehelet egy épp elmenőben.
Teljes, könnyű pára végtelen víz felett...
Ám az emberek között többé ne keressetek!